

La clau

La premsa italiana va aprofitar la setmana passada el partit entre el Verona, en què milita l'exbarcelonista **Rafael Márquez**, i el Fiorentina, que compta amb **Giuseppe Rossi** com una de les seves estrelles. No és que un Verona-Fiorentina aixequi excessives passions en el *calcio*, no. El morbo era que, per aquelles casualitats de la vida, el partit oferia un duel **Márquez-Rossi**, paral·lel al que mantenen **Marc (Márquez)** i **Valentino (Rossi)** als circuits de MotoGP. El menys important és que el Fiorentina guanyés el partit (0-2) i que el marcador s'obris amb un autogol del mexicà. El més rellevant és que la premsa esportiva italiana posi el focus en un duel que es dirimirà

Rossi contra Márquez, jai, ai, ai!

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

diumenge que ve a Xest i que, com en les grans ocasions, arriba carregat de passió.

La pregunta és si no ens farem mal portant al circuit una pugna

esportiva que ve precedida d'un incident greu (un pilot que en tira un altre a terra en un revolt tancat quan les motos van al límit) i que arriba envoltat de la trompeteria nacionalista d'espanyols contra italians. Mal assumpte.

OK Corral

Valentino Rossi és una llegenda del motociclisme que compta amb admiradors a tot el món. També aquí, on hi ha desenes de milers d'aficionats que veneren el número 46. **Marc Márquez** és l'hereu natural d'*il Dottore*, perquè en aquest esport, com en els duels del vell Oest, sempre acabes trobant-te amb un tipus més ràpid que tu. I hi ha un tercer en discòrdia, **Jorge Loren-**

zo, que, amb menys carisma, pot treure partit del duel a OK Corral i emportar-se el campionat.

Però falta una carrera. I estaria bé que aquesta cita apassionant transcorregués dintre dels -és veritat, confusos, relatius, discutibles- límits de l'esportivitat. Cada inclinació en un revolt serà un desafiament al rival; cada frenada, una situació de risc; cada derapatge, una loteria. Però compte, aquests són uns nois que s'estan jugant la vida i aquesta és una disciplina en què el joc brut pot acabar en un helicòpter camí de l'hospital. No fem de la carrera un espectacle de gladiadors ni una batalla d'Espanya contra Itàlia.

@JuanchoDumall

La roda

Xoc de trens sense conductor

No s'entén la sorpresa que ha provocat el text que Junts pel Sí i la CUP pretenen aprovar al Parlament en l'inici de la legislatura. Havien dit que seria l'última autonòmica, que seria curta i que consistiria a aconseguir la independència. Figurava en els seus programes electorals i el 27-S van aconseguir majoria absoluta. Que la votació per iniciar el procés d'independència hagi escandalitzat a Madrid seria raonable, el més curiós és que alguns consellers no donin crèdit a l'alt voltatge polític d'aquesta votació. Des del 2010, amb la primera gran manifestació contra la sentència del Constitucional sobre l'Estatut, tots els mals auguris per a l'encaix de Catalunya a Espanya s'han anat complint. Ara que sembla que el xoc de trens sigui inevitable, els poders de l'Estat fien la seva sort a la sortida d'**Artur Mas** de la presidència. Però avui el seu futur polític és tan incert com el de

El futur dels Vint-i-vuit

Una Europa que llanguieix

La UE no està acabada, ni de bon tros, però s'entreveuen canvis que seran importants

CARLOS
Elordi

El projecte d'unitat europea viu el moment més difícil i inquietant de la seva història. I tot apunta que els seus problemes s'agreuaran. La victòria del partit ultradretà i xenòfob PiS a Polònia fa impensable qualsevol avanç en la solució del problema dels refugiats. L'atonía econòmica, també a Alemanya, no ajuda i aguditzava les tensions socials. I els pronòstics catastrofistes sobre l'euro i sobre el futur mateix de la Unió apareixen cada vegada amb una freqüència més elevada en els principals mitjans del continent.

En l'últim any, l'únic èxit del grup dirigent de la UE ha sigut sotmetre la Grècia de Syriza als dictats de la seva política d'austeritat. Però sense proposar cap mena d'alternativa per pal·liar la dramàtica situació de l'economia i la població hel·lenes. El problema grec segueix per tant pendent, **Alexis Tsipras** segueix manant a Atenes i comença a comprovar-se que la duresa que se li ha aplicat per part de Brussel·les no ha servit d'escarment per a altres països. Perquè tot apunta que d'aquí no gaires setmanes una coalició d'esqueres arribarà al Govern portuguès i proposarà mesures que se sortiran de l'ortodòxia de l'austeritat. I el Partit Laborista britànic està en mans d'un **Jeremy Corbyn** que ha emprès un rumb de col·lisió amb el neoliberalisme.

En els altres fronts la UE ha recollit més aviat fracassos. El més cla-

morós és la seva incapacitat per acordar una política unitària davant l'allau de refugiats. Si en el seu moment Europa va acabar acceptant la bogeria empresa per **George Bush** amb la invasió de l'Iraq, durant anys ha girat còmodament l'esquena a la tragèdia que s'estava forjant a Síria, quan un decidit protagonisme unitari europeu podria haver reconduït el drama.

L'ARA que milions de sirians i iraquians busquen refugi a Europa, totes les debilitats del procés de construcció europea exploten en forma de ruptures obertes. El Tractat de Schengen ja ha finat de fet i la postura compassiva amb els refugiats d'**Angela Merkel** provoca un rebuig creixent fins i tot a la mateixa Alemanya.

La crisi dels refugiats li ha esclatat a les mans a **Merkel**, perquè Alemanya no té instruments per fer-hi front sola i perquè una cosa és imposar la política d'austeritat quan es té capacitat de caució econòmica per fer-ho i una altra molt diferent aconseguir que països amb llarga tradició d'intolerància racial i molt baixos nivells de benestar econòmic s'avinguin a rebre centenars de milers d'estrangers només perquè així ho vol Berlín.

En els principals diaris del continent s'apunta cada vegada amb més insistència que **Merkel** podria haver iniciat la seva caiguda i que aquesta

LEONARD BEARD

Brussel·les compta poc en els afers interns dels seus socis, com es veu en la crisi catalana

podria no estar gaire lluny. Creix la dissidència a l'interior del seu partit i creix també la força dels diferents partits alemanys que estan en contra de les polítiques oficials d'immigració i d'acollida i, de passada, també de l'euro.

Angela Merkel ha emprès sobre la marxa un gir de 180 graus en la seva actitud de cara a l'estratègica Turquia, oferint-li l'entrada a la UE -que fins ahir li negava- a canvi de la seva col·laboració en l'assumppte dels refugiats. Al mateix temps, la cancellera assisteix a l'agreuament de les tensions entre Europa i Rússia després d'anys d'esforços per l'acostament entre Berlín i Mos-

cou. El marasme de la política francesa desdibuixa cada dia que passa l'eix París-Berlín. I **David Cameron** no aconsegueix allunyar el risc que els britànics votin l'abandonament de la UE.

La UE no està acabada, ni de bon tros. Aguanten amb fermesa, i en ple vigor, la seva immensa estructura, les seves lleis, el Banc Central Europeu i l'euro. El que està en qüestió són les seves polítiques, l'exterior i també l'econòmica, i els seus equilibris de força. L'Europa de l'Est no es conforma a ser el pobre nouvingut i la del Sud està inquieta. A l'horitzó a mitjà i llarg termini s'entreveuen canvis importants.

ÉS IMPOSSIBLE entreveure en què consistiran, però sí intuir que seran importants. El que és clar és que la unitat europea ha perdut força i que el procés centrífug està en marxa. Si així no fos, **Mariano Rajoy** no s'hauria atrevit a menysprear tan descaradament les admonicions de Brussel·les sobre el dèficit públic espanyol. La dreta europea vol que el PP guanyi el 20-D, però per demostrar-ho ha hagut de portar a Madrid **Silvio Berlusconi** i el neofeixista hongarès **Viktor Orbán**. La UE compta cada vegada menys en els afers interns dels seus socis, i un tema tan greu com la crisi catalana ha sigut despatxat per les capitals europees amb retòriques peticions de diàleg i retòriques advertències als independentistes. Per acabar-ho d'empitjorar, les tensions dels últims dies entre Madrid i Catalunya no han tingut cap ressò ni en les cancelleries ni en els mitjans del continent. ≡

Periodista.

El futur polític de Mas és tan incert com el de Rajoy, i els seus governs estan en funcions

Mariano Rajoy. Mas va sobreviure a **Zapatero**, i ja veurem si ho farà a **Rajoy**.

Tot està en l'aire, començant per la interinitat de dos governs que preparen les maletes. El poder resideix en els parlaments, amb la diferència que el català té majoria independentista per primera vegada en la seva història, mentre que l'espanyol que sorgirà del 20-D es perfila més fragmentat que mai. Aritmèticament, **Aznar** no ho va encertar quan va dir que els sobiranistes es barallarien i no sumarien per tirar endavant el que TVE denomina «desafiament separatista». La incògnita és si, equivocant en l'aritmètica, **Aznar** tindrà raó i la baralla ara entre independentistes provocarà que el procés descarrili en les pròximes setmanes o mesos. El que és clar és que a Espanya els tres partits que pugnen per guanyar el 20-D es posen d'acord per rebutjar que els catalans decideixin el seu futur polític. ≡

@saulgordillo

